

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/362/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613201297
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613201297.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Romana Tichého v právnej veci navrhovateľa: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Antovszká, s.r.o., Žabotova 2/B, Bratislava, IČO: 36 866 881, proti odporkyni: Y. F., nar. X.XX.XXXX, bytom T. XXX, U., v konaní o zaplatenie 199,63 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6C/26/2013-35 zo dňa 11. júla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti návrh zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalobnému návrhu vyhovel, **s a n e d o t ý k a .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 110,90 eur spolu s 9 % úrokmi z omeškania od 4.6.2009 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa 19.6.2007 uzatvoril navrhovateľ s odporkyňou Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Na základe odporkyňou predloženého návrhu na uzatvorenie Zmluvy o poskytovaní služby „Povolené prečerpanie na osobnom účte“ jej bol povolený dňa 1.2.2008 debetný limit vo výške 3.000,- Sk (99,58 eur). Zmluva aj Dodatok boli uzatvorené za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Okresný súd právne vzťahy účastníkov primárne posudzoval podľa tohto právneho predpisu a subsidiárne vychádzal z úpravy spotrebiteľského práva podľa Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že v zmysle § 261 ods. 3 písm. b/ Obchodného zákonníka, záväzkovo právny vzťah medzi účastníkmi je tzv. absolútnym obchodom, avšak ide o spotrebiteľskú zmluvu, v prípade ktorej sa ustanovenia Obchodného zákonníka použijú iba v prípade, že by táto úprava bola pre spotrebiteľa výhodnejšia ako úprava v Občianskom zákonníku.

Okresný súd ustálil, že navrhovateľ odstúpil od zmluvy uzatvorenej s odporkyňou dňom 22.5.2009. Vyúčtovanie, ktoré k návrhu pripojil, týkajúce sa výpisu z účtu odporkyne, však neobsahovalo stav jej účtu ku tomuto dňu. Do vyúčtovania vykonanému ku dňu 3.6.2009 boli zahrnuté aj úroky z úveru a poplatky za obdobie od odstúpenia, pričom z dokladov predložených navrhovateľom nemohol oddeliť úroky a poplatky, na ktoré mu vznikol nárok od 19.5.2009 do 22.5.2009 a od 22.5.2009 do 3.6.2009. Odstúpením od Zmluvy o poskytnutí služby „Povolené prečerpanie na osobnom účte“ táto sa zrušila od začiatku,

navrhovateľ preto nemohol úročiť dlh odporkyne spôsobom dojednaným v zmluve, ani sa domáhať iných poplatkov a náhrad, ako tých, ktoré vyčíslil ku dňu odstúpenia od zmluvy. Prvostupňový súd mu preto priznal istinu uvedenú v odstúpení od zmluvy, s ktorou korešpondujú aj výpisy z účtu k 31.3.2009, po pripočítaní úrokov k 19.5.2009. Preto pokiaľ navrhovateľ žiadal priznať istinu vo vyššej sume ako 110,90 eur, v tejto časti žalobný návrh zamietol. Konštatoval, že sankčné úroky z omeškania vo výške 86,03 eur nebolo možné navrhovateľovi priznať, nakoľko ten skutkové tvrdenia týkajúce sa oprávnenosti tohto nároku nepreukázal, neuviedol, v akej sadzbe, za aké obdobie, z akej sumy úročil poskytnuté peňažné prostriedky sankčným úrokom z omeškania, ani neoznačil ustanovenia zmluvy týkajúce sa tohto nároku.

Navrhovateľovi priznal úroky z omeškania z priznanej istiny 109,90 eur, a to od 4.6.2009, odkedy si ich uplatnil, aj keď konštatoval, že do omeškania sa odporkyňa dostala najneskôr dňom nasledujúcim po 25.5.2009.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. vychádzajúc z toho, že úspech oboch účastníkov bol rovnaký, žiadnemu z nich právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku do výroku, ktorým bol žalobný návrh zamietnutý, podal odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v tejto časti zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ust. § 273 Obchodného zákonníka, ktorý obsahuje úpravu inštitútu Všeobecných obchodných podmienok. V zmysle tohto zákonného ustanovenia sa Všeobecné obchodné podmienky stávajú súčasťou zmluvy a jej znenie tvorí obsah zmluvy s tým, že zmluvným stranám boli tieto podmienky známe. V zmysle týchto Všeobecných obchodných podmienok došlo z jeho strany aj k odstúpeniu od Zmluvy o poskytovaní produktov/služieb a odporkyňa bola vyzvaná na úhradu príslušného debetného zostatku v lehote do troch dní od doručenia odstúpenia. Tento debetný zostatok však nevyrovnala, jeho výška je vyjadrená vo výpise z účtu odporkyne pod položkou „vyrovnanie zostatku zatv. účtu“. Podľa článku III. bod 23 Všeobecných obchodných podmienok je zároveň oprávnený účtovať si sankčný poplatok, ktorého výška je stanovená podľa príslušného Sadzobníka poplatkov zverejňovaného spôsobom uvedeným v článku 1 bod 7 Všeobecných obchodných podmienok. V zmysle tohto Sadzobníka má preto nárok na 20 % sankčný poplatok zo sumy 113,60 eur od 4.6.2009 do 30.6.2012 a 28 % sankčný poplatok z tejto sumy od 1.7.2012 do zaplatenia. On si však uplatnil tento debetný zostatok iba za obdobie odo dňa nasledujúceho po vyrovnaní nevyrovnanej výšky debetného zostatku, t.j. od 4.6.2009 do dňa podania návrhu na vydanie platobného rozkazu.

Odporkyňa zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. (z titulu ktorého zostal nedotknutý odvolaním nenapadnutý výrok, ktorým bolo žalobnému návrhu navrhovateľa vyhovie) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol a v závislom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Odvolací súd sa (v zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch) stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu a na zdôraznenie vecnej správnosti len doplnil/zopakoval niektoré podstatné skutočnosti/argumenty. Zároveň v tomto smere prihliadol na konkrétne námietky odvolateľa.

Zo žaloby na č.l. 1 a nasledujúcich spisu vyplýva, že navrhovateľ sa domáhal voči odporkyňi zaplatenia niekoľkých súm v celkovej výške 199,63 eur s príslušenstvom na základe tvrdenia, že odporkyňa nedoplnila zostatok na svojom účte o čiastku nepovoleného debetného zostatku zvýšený o ďalšie položky, pre ktoré došlo k odstúpeniu od zmluvy za podstatné porušenie zmluvných podmienok. Zároveň bola vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy pozostávajúcej z istiny 113,60 eur a sankčného úroku z omeškania vo výške 86,03 eur v súlade s výpisom z peňažného ústavu, ktorým navrhovateľ deklaroval, že údaje, výška a špecifikácia jednotlivých pohľadávok sú generované bankovým systémom

a predstavujú aktuálny záväzok toho-ktorého dlžníka k rozhodujúcemu dátumu v zmysle zmluvy. Iné tvrdenia, ani doplnenia podaného žalobného návrhu navrhovateľ do vyhlásenia rozhodnutia okresného súdu dňa 11.7.2013 neuviedol.

Z vyššie uvedených skutočností možno ustáliť, že navrhovateľ vymedzil predmet sporu čiastočným uvedením rozhodujúcich skutočností, jednak priamo v texte žalobného návrhu a jednak sprostredkovane odkazom na listiny, ktoré označil ako dôkaz a pripojil k žalobe. Z textu žalobného návrhu bolo nepochybné, o čom má súd rozhodnúť, predmet sporu bol identifikovaný. Bolo jasné, že sa navrhovateľ domáha zaplatenia (okrem žalovanej istiny) sankčného úroku z omeškania vo výške 86,03 eur.

Navrhovateľ však v žalobe neuviedol všetky potrebné tvrdenia významné podľa hmotného práva, na základe ktorých by bolo možné konštatovať dôvodnosť ním uplatneného nároku. Krajský súd sa v tomto prípade v celom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, že navrhovateľ nepreukázal, na základe akých skutočností je oprávnený domáhať sa sankčného úroku z omeškania voči odporkyňi práve v ním uplatnenej výške. Navrhovateľ v podanom žalobnom návrhu označil ako dôkaz Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobník poplatkov, ktoré k žalobnému návrhu pripojil, avšak z obsahu podaného žalobného návrhu nevyplýva, v zmysle ktorých konkrétnych ustanovení Všeobecných obchodných podmienok a z ktorých ustanovení Sadzobníka súdnych poplatkov určil dôvodnosť uplatneného sankčného úroku ako aj jeho výšky. Nie je vecou súdu urobiť pri absencii dostatočne konkrétnych tvrdení zisťovania týchto skutočností z vlastnej iniciatívy. Doplnenie absentujúcich tvrdení navrhovateľom v rámci podaného odvolania, nemohol odvolací súd akceptovať, nakoľko v tomto prípade neboli splnené podmienky ustanovenia § 205a O.s.p.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nesprávne rozhodnutie okresného súdu o nepriznaní uplatnenej istiny v rozsahu 113,60 eur, tieto jeho námietky rovnako vyhodnotil okresný súd ako nedôvodné. Okresný súd vychádzal z toho, že žalovanú istinu môže navrhovateľovi priznať vo výške ku dňu zániku záväzkového vzťahu medzi ním a odporkyňou po odstúpení od zmluvy. Túto okolnosť navrhovateľ nerozporoval a nespochybňoval závery okresného súdu, že po zániku zmluvy odstúpením mu zanikajú aj nároky vyplývajúce z tejto zmluvy. Okresný súd vychádzajúc z navrhovateľom predloženého oznámenia o odstúpení od zmluvy zo dňa 19.5.2009 ustálil výšku žalovanej istiny ku dňu zániku zmluvy sumou 110,90 eur, ktorá je uvedená aj v tejto výzve. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukazoval na to, že je dôvodný jeho nárok na zaplatenie istiny vo výške 113,60 eur, neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by tieto jeho tvrdenia preukázali. Nie je postačujúce predloženie výpisu z účtu z peňažného ústavu, ktorým deklaroval, ako je špecifikácia a výška jednotlivých pohľadávok generovaná bankovým systémom. V tomto prípade ide len o jeho tvrdenia, ktoré sú zachytené na tomto účte, avšak ich dôvodnosť týmto preukázaná nebola.

Na základe uvedených skutočností krajský súd preto rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku ako vecne správny potvrdil.

Navrhovateľ výslovne nenamietal správnosť závislého výroku o trovách konania, ktorý bol takisto predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Rozhodovaní o trovách konania okresný súd vychádzal správne z výsledku úspechu účastníkov v konaní, preto aj rozhodnutie v tejto časti krajský súd ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Odporkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, vzniklo jej právo na náhradu trov odvolacieho konania voči navrhovateľovi. Tieto si však v súlade s ust. § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnila, krajský súd jej preto ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.